

SUMARI

LLUM VERDA AL IV CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA.....	Pàg. 2
QUI ÉS QUI?: Entrevista Sra. Alba Cabañas	Pàg. 3
"EL QUART CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA, AL LLINDAR DEL CANVI DE PARADIGMA". Lorenzo Correa.....	Pàg. 6
"CAP A LA NORMALITAT CLIMÀTICA". Xavier Latorre	Pàg. 9
PREMIS DE L'AIGUA 2021.....	Pàg.10

LLUM VERDA AL IV CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA

Quan al número 37 d'AIGUA AMIGA anunciàvem noves dates dins el mes de juny d'enguany per a la celebració del Congrés, ho fèiem des de la consideració d'una certa analogia amb els reiterats anuncis d'un altre congrés multitudinari previst per a finals de juny.

La realitat, però, és que no va ser fins a finals de maig quan la Generalitat va aixecar la prohibició de celebració de congressos en forma presencial, sense temps ja per a nosaltres per a preparar-lo tot per mantenir les dates del mes de juny anunciades.

És per això que, des d'un criteri d'elemental prudència, el Comitè Organitzador va decidir fixar les **noves dates del 19 i 20 d'octubre de 2021** com a definitives per a la celebració del IV Congrés en format presencial, mantenint l'estructura i programació inicialment decidida pel Comitè Científic Tècnic.

Tots els detalls relatius al IV Congrés de l'Aigua a Catalunya són visualitzables a la pàgina web www.congressaiguacatalunya.com.

Continua obert el període d'inscripcions al Congrés, de forma que les formalitzades abans del proper dia 31 de juliol gaudiran d'un descompte del 20% respecte de la quota normal, quota aquesta que s'aplicarà a les inscripcions cursades entre l'1 d'agost i el 15 d'octubre. Els socis de l'Associació tindran una bonificació del 50% respecte de les quotes esmentades.

QUI ÉS QUI? Entrevista Sra. ALBA CABAÑAS

Assessora Estratègica de Sostenibilitat a diferents Institucions, entre las que destaquen la Càtedra Mercadona d'Economia Circular de la *Barcelona School of Management* de la UNIVERSITAT POMPEU FABRA, la Càtedra Carmina Roca i Rafael Pich-Aguilera de Dona i Lideratge, de l'*IESE BUSINESS SCHOOL*. Assessora també a la FUNDACIÓ FÒRUM AMBIENTAL, a on assumeix la direcció estratègica del Laboratori de Ecoinnovació, i recentment l'impuls del nou LabEcoinnova.

Membre del **CONSELL ASSESSOR DE DESENVOLUPAMENT SOSTENIBLE** (CADS) de la GENERALITAT DE CATALUNYA, forma part del *Consell Assessor Universitari* (CAU) de la UNIVERSITAT INTERNACIONAL DE CATALUNYA (UIC), i del *Consell Assessor* del COL·LEGI D'AMBIENTÒLEGS DE CATALUNYA (COAMB).

Llicenciada en Ciències Econòmiques i Empresariales (Universitat de Barcelona), **Màster en Estudis Ambientals** (Universitat Autònoma de Barcelona) i **Diplomada en Business Sustainability Management**, per l'*Institute for Sustainability Leadership* (Cambridge University). Actualment és **Professora associada d'Economia Ambiental** a la **Universitat Pompeu Fabra**.

Ha desenvolupat la seva carrera professional en l'àmbit de l'economia, el medi ambient i l'empresa, durant més de vint anys, convertint-se en un interlocutor rellevant en el procés de transició industrial i empresarial cap a la sostenibilitat.

Ha estat la **Vicepresidenta de la Comissió de Desenvolupament Sostenible i Medi Ambient** de la **Confederación Española de Organizaciones Empresariales (CEOE)** (2010- 2019). **Vicepresidenta del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya (CTESC)** (2014 i 2019).

Entre d'altres responsabilitats ha format part del **Consell d'Administració de l'Agència Catalana del Agua** des de la seva constitució. Amb una participació activa com a representant de la indústria en la negociació de la política i instruments de planificació a les Conques Hidrogràfiques internes i compartides de Catalunya. Ha estat també membre del **Consejo Nacional del Agua**, el màxim òrgan consultiu en matèria hidràulica de l'Estat, en el qual ha seguit el mateix procés a nivell de tot el territori de l'Estat.

Des del **Consell de Direcció de l'Agència Catalana de Residus (ARC)** va participar en el disseny, negociació i implementació de les polítiques públiques i la regulació relatives a la gestió de residus i l'economia circular des de l'any 2000.

Directora de Desenvolupament Sostenible, Energia i Agenda 2030 de Foment del Treball, fins juliol de 2019, assumint la responsabilitat de participació empresarial en els processos de disseny, consulta, negociació i implementació de la regulació i les polítiques ambientals amb incidència en el món econòmic, promogudes a Catalunya, Espanya i Europa, durant els darrers vint anys.

El Canvi Climàtic és una fantasia (com encara defensen alguns), una qüestió nova o un risc sistèmic?

Entre les tres opcions plantejades, sens dubte, el risc sistèmic és el concepte que millor descriu el fenomen del Canvi Climàtic. Deixant de banda la dimensió ambiental, més obvia, a causa dels diferents episodis de variacions extremes i sobtades de la meteorologia, en el darrers anys ja hem tingut ocasió d'experimentar les conseqüències socioeconòmiques del fenomen climàtic.

El desafiament avui és saber si com a societat estem preparats per enfrontar-nos a aquests riscos de forma passiva, o si els podem integrar en les nostres decisions individuals i col·lectives, tot reaccionant i adoptant les mesures de mitigació i adaptació més racionals possibles, atesos els actuals nivells d'incertesa.

El Govern de la Generalitat va declarar l'estat d'emergència climàtica al maig de 2019. Quins efectes ha generat aquesta declaració?

Si considerem la situació d'inestabilitat en la que ha estat el Govern de Catalunya en els darrers anys, es pot afirmar que declaracions com la de l'Estat d'Emergència Climàtica, més que per prendre decisions

executives, han contribuït per crear un clima de sensibilització vers el problema. De tota manera, uns mesos després i per raons òbvies, la pandèmia de la COVID va desplaçar tots els focus d'atenció cap a la crisi sanitària i social.

Quina és la relació entre el Canvi Climàtic, el clima i la producció d'energia?

L'emissió de gasos d'efecte hivernacle està generada en un 80% aproximadament per la generació i consum d'energia a partir de combustibles fòssils, destinada als diferents usos. Per tant, les decisions sobre com produir i consumir energia són determinants per avançar en la mitigació del Canvi Climàtic. Però també ho seran en el procés d'adaptació al que ens enfrontem.

La modificació del clima cap a temperatures més extremes, porta associades majors necessitats de consums energètics, per refrigeració, dessalinització o bombament, per exemple. En aquest sentit, la transició energètica, cap a models de producció i consum, més eficients i descarbonitzats té més sentit que mai. Altre qüestió és el ritme del canvi, atesos els condicionants econòmics.

El Banc Central Europeu ha proposat una transició ordenada cap a una economia verda. Quin paper considera vostè que tindran la investigació i les noves tecnologies a l'esmentada transició?

La transició energètica aportarà avantatges a una Europa molt dependent de fonts d'energia primària, però el viatge no sortirà gratis. El BCE estima en 330.000 milions d'€ les necessitats d'inversió, només per finançar els esforços en matèria de clima i energia. Si aquests recursos es destinen a la creació de valor en el continent, garantirem que els esforços econòmics generin futurs beneficis, ja sigui pel desenvolupament de coneixement susceptible de transferir-se al sistema econòmic o per l'impuls d'indústries pròpies. Si els esmercem en la compra de tecnologia aliena o en donar continuïtat a projectes concebuts amb patrons previs al plantejament del Pacte Verd, perdrem coherència. Per tant, reprendre l'ambició tecnològica en aquest àmbit i impulsar una recerca orientada a trobar tantes solucions com reptes es presentin, és una estratègia sense la qual l'esforç financer que planteja el BCE perd sentit.

La Comissió Europea ha aprovat un Pla d'Inversions per a una Europa sostenible, que mobilitzarà 1 bilió € per aconseguir al 2030 una disminució del 40% de les emissions de gasos d'efecte hivernacle respecte de les de 1990, una quota del 32% d'energies renovables i una millora en l'eficiència energètica del 32,5%. Considera viable aquest Pla?

Una cosa és la viabilitat del Pla d'Inversions per a una Europa Sostenible, i l'altre són els objectius climàtics que ens imposem com europeus. La viabilitat del pla financer està determinada per moltes variables, entre d'altres, la capacitat real de mobilitzar els recursos privats necessaris per complementar l'aposta pública, la capacitat d'absorció del sector econòmic de les nombroses regulacions associades al Pacte Verd o l'habilitat dels governs dels estats membres i dels territoris per gestionar aquests recursos i destinar-los a projectes que siguin veritablement de futur.

La greu crisi econòmica causada per la pandèmia de la que encara desconeixem la magnitud real, serà un element clau per determinar la velocitat de recuperació del ritme inversor de totes les administracions públiques, però també d'un sector privat que ha estat fortament tensionat en els darrers exercicis.

L'altre incògnita és l'assoliment dels reptes quantitius que ens hem fixat per la reducció de gasos d'efecte hivernacle, la incorporació d'energies renovables en el mix, o la millora de l'eficiència energètica. Que de fet seran creixents, tot aspirant a la neutralitat climàtica en 2050. En aquest cas, més que viable ens hauríem de preguntar si és inevitable. I si podem assumir socialment la velocitat que aquesta ambició suposa.

Els 17 Objectius de desenvolupament sostenible de l'ONU marquen l'agenda, no només pels Governos, sinó també pels ciutadans. Considera que la societat està prou sensibilitzada respecte a les conseqüències del Canvi Climàtic, es especial respecte de l'escassetat de l'aigua?

En aquest moments la societat està centrada en el debat energètic i les seves conseqüències pràctiques que, per altra banda, afecten a moltes dimensions de les seves vides ordinàries, com ara la mobilitat o l'habitatge. L'aigua, una vegada superats els episodis periòdics de sequera, passa a donar-ser per garantida.

El que és més curiós és que si la relació entre el Canvi Climàtic i l'energia es clara, la relació entre la disponibilitat d'aigua i el Canvi Climàtic no resulta tan evident per la població, fins que arriben les sequeres o les inundacions, i afecten a la garantia de subministrament.

Per sort o per desgràcia, la disponibilitat d'infraestructures d'abastament i de sanejament suficients per no tenir-nos que preocupar de què passarà quan obrim l'aixeta, ens anestesia la consciència real d'escassetat i de cost real del cicle de l'aigua.

La reutilització de les aigües tractades es desenvolupa a un ritme inferior al desitjable. Creu que s'haurien d'esmerçar més esforços en aquest àmbit?

Definitivament sí. En un context de pressions creixents sobre el recurs, per raons climàtiques i poblacionals, una estratègia de reutilització ambiciosa i descarbonitzada és clau per la millora de la garantia d'abastament. Fa uns anys potser no sabíem com fer-ho. Però actualment, no optar per la reutilització és gairebé una frivolitat.

Vostè tindrà una participació activa important en el proper IV Congrés de l'Aigua a Catalunya, que tindrà com a lema "Reptes a la gestió dels recursos hídrics davant l'emergència climàtica". Com valora aquesta iniciativa de l'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua?

L'Associació Catalana d'Amics de l'Aigua s'ha convertit en un agent social clau per mantenir un debat neutre, expert i compromès sobre els desafiaments de la societat vers un recurs tan imprescindible per la vida com l'aigua.

L'aigua com moltes coses fonamentals per la vida esdevé transparent quan la tenim i es fa visible quan ens manca. Posar l'aigua al centre del debat climàtic és tan oportú com imprescindible.

EL QUART CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA, AL LLINDAR DEL CANVI DE PARADIGMA.

Lorenzo Correa. Ingeniero civil & Coach. Contacto@futurodelagua.com. Blogmaster en futurodelagua.com

Arriba un nou Congrés de l'Aigua a Catalunya en un moment molt especial. El retràs en uns mesos de la seva celebració (pandèmia obliga), ha suposat una sortida de la zona de confort de les dates tradicionals del congrés, molt properes a la celebració del dia mundial de l'aigua i a l'arribada d'una estació fonamental en la definició anul·la del futur de l'aigua, com és la primavera.

Ens trobem tots a zona de risc, i el Congrés se celebra quan l'estiu es fa notar i la primavera s'acomiada de nosaltres. Tot té la seva vessant positiva, i a mi, aquest trasllat de dates, m'ha servit per poder escriure la meva tradicional col·laboració en aquestes pàgines, amb un llibre paradigmàtic sobre el passat i el futur de l'aigua ja publicat. Com que crec que a tots els congressistes els agradarà conèixer aquesta bona nova, dedico aquest espai a fer una glosa subjectiva de llibre esmenta.

Subjectiva, perquè he tingut l'honor d'intervenir, redactant un dels seus capítols. El llibre es titula "Aigua 3.0 a Catalunya. Una visió calidoscòpica" i està publicat en català, per Curbet Edicions.

Recull visió de 15 experts, per veterans i professionals, en la gestió de l'aigua residual a Catalunya. És un llibre coral en què tota una generació d'experts aporten informació de com s'ha anat desenvolupant el paradigma aigua 3.0 en el seu àmbit de vida i treball.

Ens sembla interessantíssima i oportuna la seva publicació, perquè crec que llançarà una potent llum sobre el debat etern, que no només afecta la gestió de l'aigua en un territori pioner en el desenvolupament dels sistemes de sanejament en les últimes dècades, com és el cas de Catalunya, sinó a qualsevol àmbit d'ús de la gestió de l'aigua al món.

No és intenció d'aquest article "esbudellar" el contingut dels apassionants capítols de què es compon. Per a això, cal llegir-lo amb afició i sense pressa.

El que interessa ara és aprofundir en el concepte dels paradigmes de la gestió de l'aigua, que són la base fonamental del llibre. Per a això, hem de bussejar en la seva introducció, tan interessant en la seva argumentació del contingut del llibre, que estimula al lector les ganes de continuar llegint tots els capítols que es desenvolupen a continuació.

Però, extraguem d'aquesta introducció els conceptes fonamentals dels quatre paradigmes que donen consistència a la publicació, per després continuar amb els nostres arguments

Llegiran vostès quan comencin el llibre que "el concepte d'Aigua 3.0 procedeix d'un llibre de David Sedlack (Water 4.0) en què l'autor proposa que al llarg de la història de la Humanitat, en l'àmbit de la gestió de l'aigua, hi ha hagut tres grans canvis de paradigma".

El 1.0, associat a l'Imperi Romà. L'esforç es va condensar en la construcció d'obres hidràuliques per captar, transportar, distribuir i evacuar l'aigua. Preses, aqüeductes i clavegueres. Un mil·lenni va durar aquest paradigma. Perquè, com molt bé assenyala el llibre, "en el tema del sanejament l'edat mitjana es perllonga gairebé fins entrat el segle XIX".

Van ser les epidèmies (ara estem passant una altra), les que van desencadenar la crisi que va obligar a el canvi de paradigma. Es va plantejar una revisió de el sistema de gestió de l'aigua, per aturar la propagació d'epidèmies de còlera i tifus. Va néixer el paradigma Aigua 2.0. El seu leitmotiv, la utilització exhaustiva dels coneixements científics en la seva vessant industrial.

Dominades les malalties, el canvi de paradigma es tradueix en combinar la filtració de l'aigua amb la seva desinfecció, perquè arribi a les llars sense perill per a la salut dels usuaris.

Però no és suficient, perquè una nova crisi, aquest cop ambiental, entra a l'escenari de la gestió de l'aigua. Els abocaments també eren una amenaça per a la salut dels éssers vius. Garantir que l'aigua fos potable, no resolia de el tot el problema. Llavors, es produeix un tercer trenqui en la gestió de l'aigua. És quan el 1914, el procés de fangs actius, implementats a la ciutat de Manchester per Ardern i en Lockett demostra que les aigües residuals es poden depurar. I apareix el paradigma Aigua 3.0.

Deixem aquí el llibre, recomanant de nou vivament la seva lectura. És el millor perquè el lector conegui de la mà dels autors com van viure durant la seva vida professional al desenvolupament del tercer paradigma. perquè ho van fer mitjançant el "desenvolupament de sistemes de gestió que van permetre establir les condicions bàsiques, per, disposar de la tecnologia necessària per al disseny i implementació de les infraestructures necessàries per assolir els objectius". I com viuen ara el procés de la cambra paradigma, un cop lliurat el testimoni als quals els succeeixen en el "servei actiu"

Seguim nosaltres, pel nostre compte i risc ara, amb l'apassionant anàlisi dels paradigmes en l'àmbit de la gestió de l'aigua. Tirant d'aquest llarguíssim fil, tan ple de nusos com el riu de la foto. Tants com a crisi provoquen els canvis de paradigma

Abans de res, com definiríem paradigma perquè tots sapiguem de què estem parlant? Òbviament, com a exemple o model d'alguna cosa. En aquest cas, de la gestió de l'aigua o de qualsevol dels seus usos.

Cada paradigma presenta uns problemes concrets. I a ells s'han d'aplicar mètodes adequats per aconseguir els objectius establerts. Els paradigmes no són els culpables que els objectius no es compleixin. Només són eines. Però quan no es compleixen, com en els tres casos que exposa el llibre, cal canviar les eines. Per resoldre les crisis generades per les expectatives no complertes.

Analitzem la crisi actual de la gestió de l'aigua. En la nostra opinió, és una crisi cultural. La cultura en què vam néixer i créixer els més grans de 50 anys, que som els que escrivim en el llibre, és una cultura "familiar". O sigui, patri-matriarcal. Perquè es basa en relacions que sorgeixen de la resposta social a un estímul emès des del poder. Autoritat i submissió, desconfiança i control.

Els gestors tradicionals de l'aigua són i exerceixen la "autoritat" en la seva matèria. I, com a tal autoritat tradicional, corren cada vegada més el perill de negar constantment als seus súbdits i impulsar-los a un viure sense respecte per ells mateixos. Perquè viuen en un bucle infinit de relació basada en autoritat, submissió, desconfiança i control (ASDC). Per sortir del bucle, cal assumir que qualsevol idea és bona i que qualsevol judici és inevitable. Però poder demostrar-les i fonamentar-los és molt millor. Aquesta és la clau d'un sa debat imprescindible per modificar la típica relació ASDC.

Quan afirmem que vivim una crisi cultural de l'aigua, volem dir que en tot el món hi ha un debat obert que la provoca, sobre qüestions fonamentals. Per definir i acordar la forma en què s'ha de gestionar l'aigua en aquest segle. El de el paradigma 4.0. Als països més desfavorits, el debat se centra en la manera de donar garantia de qualitat i quantitat per proveir i sanejar a la població. Cal descarregar a el medi emissor i

receptor de la pesada càrrega a la qual està sotmès a causa de la cada vegada més elevada població que exigeix ser servida.

Es tracta de resoldre un problema humà, sanitari i ambiental de primeríssima magnitud. De tancar la bretxa de la migració massiva de refugiats climàtics. I de permetre un estable creixement econòmic. Perquè ens porti a una millora de la qualitat de vida, sense caure en els errors comesos pels països abans desenvolupats. Però tenint el mateix objectiu de millora de qualitat de vida a un preu assequible. El repte és enorme

Als països més avançats, es tracta de decidir el model de gestió (públic, privat o mixt). I triar el que assegurí un bon servei a un preu assequible a tots els ciutadans sense afectar el medi i accontentant a tots els actors. A més de respectar els drets adquirits, implementant noves tècniques molt costoses i ajustant els costos. I tot això, actuant amb la màxima transparència en la presa de decisions. Combinar el tècnicament factible amb el econòmicament realitzable i amb el socialment acceptable. Un altre repte magnífic.

Tota gran crisi cultural obliga a un retrobament entre filosofia i sentit comú. És a dir, entre filosofia i vida. Per aquí va aquest nou (no sabem si nou), concepte de la hidropolítica. Avui dia, la nostra vida li exigeix comptes a la filosofia. I aquesta es veu obligada a submergir-se en ella per revitalitzar-se. La resolució d'una crisi cultural d'aquest tipus obliga a una mena d'alliberament de les cadenes d'un passat filosòfic i convida a un tornar a començar. La hidropolítica feta per polítics convencionals, o per "executius de l'aigua", es queda en política mullada. Perquè un "nou" punt de partida, es converteix ràpidament en un punt de saturació. I en ell es creen naturalment condicions per sobrepassar els seus principis fonamentals.

Resumint: la nostra cultura de l'aigua ha entrat en una profunda crisi que compromet els seus pressupostos filosòfics essencials. En aquestes circumstàncies, tornem la nostra mirada cap a la filosofia, el llenguatge semblava intel·ligible a la immensa majoria dels mortals. Ells només respectaven reverencialment la seva autonomia, deixant-la fora dels seus problemes quotidians. Ara, l'àmbit de la gestió de l'aigua, ja és un problema quotidià. I comença progressivament a guanyar l'atenció d'un públic "expert" o no, prèviament despreocupat pels problemes filosòfics. Cada vegada sentirem més discursos filosòfics emesos des de fora de l'àmbit format pels professionals i els gestors convencionals de l'aigua.

Hidropolítica, gestió eficient, noves cultures de l'aigua. Ram de missatges cada vegada més presents en la vida quotidiana. Ells fan trontollar l'habitual seguretat de disciplines tan particulars com aquesta. Visions filosòfiques que comencen a ser habitualment abordades pels mitjans de comunicació. Des d'ells, es projecta a la societat el ressò de preguntes que no obtenen respostes satisfactòries. Síntoma de profunda crisi cultural. Avantsala d'un gran gir sobre la comprensió de la visió de l'aigua de segle XXI.

S'obre el teló i comença una nova representació. La introducció de el paradigma 4.0, està en el llibre. El seu nus seran les grans resolucions a adoptar en el camp de la gestió hídrica. Però el desenllaç, modificarà inevitablement les condicions de tota una generació d'experts. I a més, les del conjunt de les disciplines a través de les quals orientem les nostres diferents activitats en la gestió de l'aigua.

El llibre és el millor full de ruta per definir la meta i les etapes de el camí que inexorablement ens portarà a el futur de l'aigua. Com bé es pot llegir a la seva contraportada, escrit està amb la voluntat que el que cada autor relata en el seu capítol, pugui servir als que els correspondrà fer la transició cap a un nou paradigma.

Bon moment és per llegir-lo. I comentar-lo durant i després del Congrés.

CAP A LA NORMALITAT CLIMÀTICA

Xavier Latorre. President Associació Catalana d'Amics de l'Aigua.

Sortosament, ja són pocs aquells que encara no creuen que el canvi climàtic és un fenomen que ens portarà episodis de sequera, increments de temperatura, pujada del nivell del mar i afeccions significatives als nostres ecosistemes.

Els poders públics han dut a terme des de l'any 1947 tot un seguit de promeses, que en la major part dels casos no s'han vist acompanyades de compromisos i realitats efectives.

Ara sembla que la cosa pot començar a canviar. Els pressupostos públics són l'expressió numèrica de les voluntats polítiques.

El Pacte Verd Europeu vol ser la resposta de la Unió als reptes climàtics i mediambientals de la nostra generació, i té el suport econòmic del Pla d'Inversions per a una Europa sostenible, que exigirà inversions addicionals de 260.000 milions € fins el 2030, de forma que la despesa climàtica i mediambiental amb càrrec al pressupost de la UE pujarà a 503.000 milions € entre 2021 i 2030.

El Consell Europeu de desembre de 2020 va acordar pujar del 40% al 55% la reducció d'emissions de gasos amb efecte hivernacle en 2030 en relació amb el nivell de 1990, com a pas intermediari per assolir la neutralitat climàtica en 2050. El mateix Consell va aprovar, dintre dels pressupostos de la UE i del Fons de recuperació, un total de 1,8 bilions € destinats en bona part a finançar la transformació industrial i social que requerirà la reducció d'emissions.

El Parlament espanyol acaba d'aprovar la Llei de Canvi Climàtic i Transició Energètica, full de ruta del que hauria de ser el capteniment col·lectiu, públic i privat, en la lluita contra el canvi climàtic. Dins l'àmbit de la mobilitat, la Llei preveu la prohibició de comercialitzar vehicles nous que generin més de 0 gr. de CO₂/km a partir de 2040, a més de que totes les poblacions de més de 50.000 habitants estaran obligades a comptar amb una Zona de Baixes Emissions.

Pel que fa a la transició energètica, de cara al 2030, la Llei estableix que el 45% de l'energia generada ha de ser d'origen renovable, així com el 74% de l'electricitat. Aquest lloable propòsit generarà problemes socials i econòmics en aquelles zones que viuen al voltant d'extraccions carboníferes, a tall d'exemple, per més que la Llei prevegi mecanismes compensatoris per aquests sectors de població.

La Llei preveu moltes més coses que reflectirem en altres articles posteriors.

Fins ara, uns petits exemples de per on poden anar les coses, amb unes senzilles reflexions finals:

- Una obvietat. El més car és no fer res.
- La lluita contra el canvi climàtic és una feina i una responsabilitat de tots.

PREMIS DE L'AIGUA 2021

El Jurat dels Premis de l'Aigua 2021, integrat per:

- Sr. Fidel Ribera, Director del Curs Internacional d'Hidrologia Subterrània
- Sr. Aureliano García, Gerent d'Aigües del Prat
- Sr. Jordi Vinyoles, Director de Sanejament de la Companyia d'Aigües de Sabadell
- Sr. Manel Isnard, Responsable d'Espais Fluvials del Consorci Besòs-Tordera
- Sr. Jaume Torres, Vicepresident dels Canals d'Urgell

es va reunir el dia 8 de juny de 2021 i va acordar l'atorgament dels Premis següents:

- **MANCOMUNITAT D'AIGÜES DEL SOLSONÈS**, per la prestació del servei d'aigua potable a 11 municipis de la Comarca del Solsonès amb el poblament majoritàriament disseminat.
- **Sra. DOLORS DOMINGO**, per la publicació del seu llibre "Camarasa i la indústria hidroelèctrica, en complir-se el centenari de la construcció de la presa de Camarasa.
- **CONSORCI DE LA COSTA BRAVA**, pels seus 50 anys des de la seva fundació.
- **COMUNITAT DE REGANTS DELS CANALS D'URGELL**, per les obres de modernització del Canal d'Urgell, que afectaran a unes 10.000 hes, amb una inversió de 1.350 milions€.
- **Sr. CÉSAR TERRER**, Investigador de la Universitat Autònoma de Barcelona, pel seu estudi per mesurar la capacitat dels boscos per alentir el canvi climàtic.
- **OFICINA DEL REGANT-EA TÀRREGA**, per l'ús de l'Eina de Recomanacions de reg, conjuntament amb el programa d'actuacions en promoció i difusió de la gestió de l'aigua de reg i la millora de la seva eficiència.

Tanmateix, el Jurat va decidir l'atorgament d'una Menció Honorífica al **Sr. Lucio Chiquito**, enginyer colombià de 104 anys, que ha dedicat els últims 30 anys a la seva tesis doctoral sobre "Cabal òptim per la producció d'energia hidroelèctrica".

El lliurament dels guardons es durà a terme el dia 20 d'octubre de 2021, dintre dels actes del IV CONGRÉS DE L'AIGUA A CATALUNYA.

